

Ugunst, som naturligvis bevirker, at Forbruget yderligere formindskes. Dette er den anden Hovedfaktor i Faget. Ogsaa herfor har Regering og Lovgivning et Ansvar. Vi har forlængst paapeget — ligesom Fagets Arbejdere i en Henvendelse til Ministeriet —, at der kunde hjælpes i dette Fag ved at ophæve Raatobakstolden og ved at foretage en Ændring i Beskatningen, en Ændring, som i og for sig vilde ske alene ved Raatobakstoldens Ophævelse, men som der yderligere kunde hjælpes paa ved en Omlægning af Skattesatserne. Finansielt kan Spørgsmaalet ikke spille nogen overvældende Rolle. Tolden paa Tobaksvarer var i 1919 8—9 Mill. Kr., hvilket var ekstraordinært højt, dels paa Grund af de høje Priser, dels paa Grund af, at der det foregaaende Aar havde været meget ringe Import, idet man ikke kunde faa noget. Den normale Indtægt paa denne Post har i tidligere Aar været 3—4 Mill. Kr. Jeg synes, Staten burde give Afkald paa denne Indtægt, hvad den forlængst burde have gjort. Det vilde, som sagt, have bragt Priserne ned, idet Toldens Ophævelse maatte influere paa Skatteklasserne og bringe Cigarer, som nu ikke kan sælges paa Grund af den høje Pris, ned i en lavere Klasse, hvilket utvivlsomt vilde have stimuleret Købelysten.

I det hele synes jeg, at Forholdene i denne Industri viser, at Regeringsforanstaltninger er absolut paakrævet, og at man her maa overveje — og det hurtigst muligt, hvis man vil opnaa noget —, paa hvilken Maade man er i Stand til at komme den nødstdedte Befolkning til Hjælp: ved Raatobakstoldens Ophævelse, ved Importforbud eller Importregulering, ved Ændringer i Cigarbeskatningen, ved Begrænsning af Avancen og ved en indgaaende Kontrol med, hvor Lønnedsættelser og anden Indtægt for Fabrikkerne bliver af paa Vejen fra Arbejder til Forbruger. Det forekommer mig, som allerede sagt, at Staten, d. v. s. Regeringen og Lovgivningen, har en Pligt til at beskytte Borgerne, og at den ikke mindst har denne Pligt, efter at den saa aabenbart har holdt sin beskyttende Haand over Driftsherrerne i Industri, Handel og Skibsfart og ladet disse opretholde i alt for lang Tid et urimelig højt Prisniveau, samtidig med at de har stukket næsten hele Krigsgevinsten i deres egen Lomme.

Jeg tror ikke, Hjælpen skal komme i Form af de saakaldte Nødhjælpsarbejder til nedsat Betaling. Landbrugsministeren, som stadig fra Uge til Uge kundgør Ministeriets Mening, erklærer i Ringsted den 11. September ifølge det Referat, han selv har

udsendt: „Det kan ikke være det offentlige Sag, naar Nødarbejder nu sættes i Gang, at disse kun maa udføres til Tarifens Pris, thi under disse forud aftalte Tariffer er Arbejdsløsheden opstaaet“. Ja, jeg beder undskyldte det mærkelige Sprog, det er ikke mit, det er Ministerens eget, men Meningen skal vistnok være, at Nødarbejder skal udføres til en lavere Betaling, og fra anden Side ved vi, at det er 25 pCt. Tarifferne skal bringes ned med. De Skovarbejdere, jeg før talte om, der nu ved Ministerens Lønnedsættelse pr. 14. Oktober skal ned paa en Timeløn af 93 Ø., en Ugeførtjeneste af 44 Kr. 64 Ø., kan saa vel sagtens vente, at man griber en eller anden Skov og siger: Nu skal den skoves, som Nødarbejde, værsgod, 25 pCt. yderligere Afslag, altsaa ned paa 33 Kr. 28 Ø.

Det forekommer mig at være nogle mærkelige Principper, denne Regering har, og jeg maa i Modsætning til den højtærede Landbrugsminister hævde, at der ikke er mindste Rimelighed i denne Lønnedsættelse, at der ikke er mindste Rimelighed i at bringe Mennesker ned under Sultegrænsen, og det paastaar jeg, at en Lønning f. Eks. paa 33 Kr. om Ugen vil være. Den Forklaring, den højtærede Landbrugsminister giver om, at Tarifferne ikke kan holdes, fordi det er under disse Tariffer, Arbejdsløsheden er opstaaet, er for at bruge et mildt Udtryk taaget Tale, der kunde bruges et mere rammende Udtryk derom. Det forekommer mig, at Staten simpelt hen har en Pligt til at sætte Arbejder i Gang; der er ikke og bør ikke være Spørgsmaal om, hvorvidt den skal gøre det eller ikke, og hvorvidt den skal gøre det for den eller den Betaling. Staten har en Pligt, siger jeg, til at sætte Arbejder i Gang i det Omfang, som den økonomisk kan magte det, og det er i højeste Grad urimeligt og upassende at bruge den politiske Magt til det Løntrykkeri, som den omtalte Foranstaltning vilde være, et Løntrykkeri, som ikke blot vilde eller skulde give sig Udslag ved de paagældende Nødhjælpsarbejder, men som vilde blive afgørende for hele Løn-niveauet i vort Land.

Paa et forholdsvis ubelejligt Tidspunkt har Arbejdsgiverforeningen i Gaar holdt Generalforsamling, og Arbejdsgiverforeningens Formand har igen holdt en af sine store Taler. Denne store Tale viser tydeligere end meget andet den nøjeste Overensstemmelse mellem Arbejdsgiverforeningen og Regeringen. Lønnedsættelse, det er Trylleformularen, Opsigelse af alle Overenskomster, Kamp imod 8 Timers Arbejdsdagen. Det er Land-